

Ο Θεός δεν επιβάλλει την παρουσία του, την προσφέρει (π. Γεώργιος Δημητρόπουλος)

/ [Πεμπτουσία](#)

Ζούμε σ' ένα κόσμο πραγμάτων που αποσπούν την προσοχή μας και μας επιβάλλονται. Δεν είναι ανάγκη εμείς να τα προσέξουμε. Εκείνα από μόνα τους στέκονται μπροστά μας! Τα μη ορατά (θεία) όμως δεν επιβάλλονται μόνα τους, πρέπει εμείς να τα αναζητήσουμε και να τα ανακαλύψουμε. Ο γύρω κόσμος απαιτεί την προσοχή μας, ο Θεός όμως, μας προσκαλεί διακριτικά. Αβίαστα και ελεύθερα! Θυμάμαι κάτι που ένας γέροντας μοναχός μου είπε κάποτε: «Το Άγιο Πνεύμα μοιάζει σαν ένα μεγάλο δισταχτικό πουλί που κατέβηκε κάπου κει κοντά μας. Όταν το βλέπεις να έρχεται πιο κοντά μη κουνιέσαι για να μην το τρομάξεις. Άφησε το να 'ρθεί δίπλα σου». Αυτό ίσως μπορεί να μας θυμίσει την επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος, «εν είδει περιστεράς»[1]. Αυτή η εικόνα ενός πουλιού που κατεβαίνει δισταχτικό και ταυτόχρονα έτοιμο να προσφερθεί, είναι μια βιβλική εικόνα γεμάτη βαθιά νοήματα.

Πηγή: wikimedia commons

Ο Θεός στέκεται μακριά και ταυτόχρονα κοντά στον άνθρωπο με διακριτικότητα. Δεν παραβιάζει την ελευθερία του ανθρώπου, αλλά περιμένει με υπομονή, διάκριση και αγάπη να του ανοίξουμε την καρδιά μας και να μπει μέσα. Και, τότε, θα δούμε την αγάπη, την παρθενική σεμνότητα, την διακριτικότητα που προσφέρεται, αλλά δεν εξευτελίζεται. Ο Θεός δεν δέχεται μια γλοιώδη, αβασάνιστη σχέση, ούτε επιβάλλει την παρουσία Του, αλλά την προσφέρει (ελεύθερα). Και η προσφορά Του αυτή δεν μπορεί να γίνει δεκτή, παρά μόνο με ίσους όρους. Δηλαδή με την αντίστοιχη προσφορά από μέρος μας, μιας ταπεινής, γεμάτης αγάπη καρδιάς. Μιας προσφοράς κι απ' τους δύο που σεμνά και διακριτικά θ' αναζητούν ο ένας τον

άλλον με βαθύ και αμοιβαίο σεβασμό και με επίγνωση της αγιότητας και της άφατης ομορφιάς που χαρίζει η αμοιβαία αγάπη. Ο εξωτερικός κόσμος μάς επιβάλλεται. Ο εσωτερικός κόσμος (της καρδιάς) μπορεί να γίνεται αντιληπτός, αλλά δεν εκλιπαρεί την προσοχή μας: πρέπει να προχωρούμε σιγά και προσεκτικά. Να καιροφυλαχτούμε για τον εσωτερικό μας κόσμο, σαν τον θαυμαστή των πουλιών που για να τα παρατηρήσει παίρνει μια θέση στο δάσος ή στους αγρούς και κάθεται σιωπηλός, αλλά γεμάτος ένταση. Στέκει ακίνητος, αλ' όμως άγρυπνος και παρατηρητικός. Αυτή την ένταση της προσοχής που μας επιτρέπει ν' αντιληφθούμε όσα αλλιώς μας διαφεύγουν, την αποδίδουν τα λόγια αυτού του παιδικού τραγουδιού: *«Μια γέρικη σοφή κουκουβάγια ζούσε σε μια βελανιδιά. Όσο έβλεπε περσότερο, τόσο μιλούσε λιγότερο. Κι όσο μιλούσε λιγότερο, τόσο άκουγε περσότερο»*. Να μοιάζαμε και μείς της γέρικης της κουκουβάγιας της σοφής!

Τυφλωμένοι από τον κόσμο των γύρω πραγμάτων, ξεχνάμε ότι αυτός δεν φτάνει το βάθος στο οποίο ο άνθρωπος είναι ικανός να διεισδύσει. Όταν αναλογιζόμαστε τον εαυτό μας μέσα στο σύμπαν που συνεχώς απλώνεται — αμέτρητα μεγάλο ή άπειρα μικρό — τον βλέπουμε σαν έναν κόκκο σκόνης παροδικό, εύθραυστο και χωρίς σημασία. Αλλά όταν στραφούμε προς τα μέσα μας, ανακαλύπτουμε ότι τίποτε σ' αυτή την απεραντοσύνη δεν είναι αρκετά μεγάλο για να μας γεμίσει εντελώς. Όλη η δημιουργία είναι σαν ένας κόκκος άμμου στα βάθη του «είναι» μας. Είμαστε απέραντα μεγάλοι για να μας γεμίσει ή να μας ικανοποιήσει ο κόσμος αυτός. Μόνο ο Θεός που μας έπλασε για να γίνουμε «κοινωνοί θείας φύσεως»[2], όπως λέει ο απ. Πέτρος, μπορεί να μας γεμίσει. Να μας πληρώσει με την Ζωή Του και την Αγάπη Του.

Ο υλικός κόσμος έχει αδιαφάνεια, πυκνότητα, βάρος και όγκο, αλλά δεν έχει βάθος. Μπορούμε να διεισδύσουμε στην καρδιά των πραγμάτων και όταν φτάσουμε στο πιο βαθύ σημείο τους — που είναι το τελικό σημείο — δεν βρίσκουμε δρόμο προς το άπειρο. Η Αγία Γραφή, όμως, μιλάει για το βάθος της ανθρώπινης καρδιάς, (το κέντρο της ψυχής, κατά τους αγίους Πατέρες). Πρόκειται για ένα βάθος που είναι αμέτρητο από την φύση του. Είναι απέραντο και ξεπερνάει κάθε όριο μέτρησης. Το βάθος αυτό είναι ριζωμένο στην απεραντοσύνη του ίδιου του Θεού, διότι προερχόμαστε από τον Θεό. Πότε άραγε μπορούμε να αρχίσουμε την έρευνα για να γνωρίσουμε μέχρι ποιο σημείο είμαστε τυφλοί, τυφλωμένοι δηλαδή από τα ορατά που μας εμποδίζουν να συλλάβουμε τ' αόρατα; Μόνο όταν καταλάβουμε την διαφορά ανάμεσα σε μια παρουσία που επιβάλλεται (κοσμική) και σε μια άλλη (θεϊκή παρουσία) που πρέπει να την αναζητήσουμε, επειδή τη νιώσαμε στην καρδιά μας.

[Συνεχίζεται]

[1] Βλ. Μτθ. 3, 13-17. Μκ. 1, 9-11. Λκ. 3, 21-22. Πράξ. 2, 1-13.

[2] Β' Πέτρ. 1, 4.